

○ คำสั่ง

14 ก.พ. 2562
(ด. ๒๑)

คำร้องที่ คร. ๑๙/๒๕๖๑
คำสั่งที่ คร. ๑๙/๒๕๖๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๗ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดี

นายสำนึก อุปลัมภ์ชาติ ที่ ๑
นางชนพร จันนิม ที่ ๒
นายวันชัย ปันตระกูล ที่ ๓
นางฉวีวรรณ หอมกระหลบ ที่ ๔
สิบเอก อาบ ลมูลศิลป์ ที่ ๕
นายณรงค์ เหมือนสิงห์ ที่ ๖
นางวาณี วรรณประเสริฐ ที่ ๗
นางมยุรี ปรีวัตร ที่ ๘
นายสมชาติ คล้ายทอง ที่ ๙
นายนเรศ เพชรสุวรรณ ที่ ๑๐
สิบเอก ประทีน พ่วงจาด ที่ ๑๑
นางสาวพรรณดา ตาลกุล ที่ ๑๒
นายสุกิจ ปันปัทมเรขา ที่ ๑๓
นายวรชัย เปี่ยมพุทธานกุล ที่ ๑๔
นางจินตนา สง่าเนตร์ ที่ ๑๕
นายกังวน พันคงดี ที่ ๑๖
นายคง ทัดเกิด ที่ ๑๗
นางงามพิศ ผึ้งน้อย ที่ ๑๘

/นายสมศักดิ์...

ระหว่าง

นายสมศักดิ์ ชินพีระเสถียร ที่ ๑๙
 นางสาวนิสากร อนันตวรศิลป์ ที่ ๒๐
 นางศิริภาณี เจริญวิวัฒน์ ที่ ๒๑
 นางสาวเพียงใจ ปุณณานนท์ ที่ ๒๒
 นายประทวน ปีกขาว ที่ ๒๓
 นางปราณี ศรีมณีเลิศ ที่ ๒๔
 นายศิริวัฒน์ แดงน้อย ที่ ๒๕
 นางบุษกร จำเริญศรี ที่ ๒๖
 นางพรอำไพ ปุณณารมย์ ที่ ๒๗
 นางสาวนุชนารถ โฆษะโยธิน ที่ ๒๘

ธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๑
 คณะกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๒
 ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๘๔๐/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๑๒๔๙/๒๕๕๕ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือเลขที่ ผก. ๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๑ ถึงผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินชดเชย (ที่ถูกต้อง ค่าชดเชย) ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือเลขที่ (ว) ๒๓/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๑

/ส่งให้...

สั่งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวก พ้นจากตำแหน่งหน้าที่อันเนื่องมาจากครบเกษียณอายุ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ต่อมา ผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ได้มีหนังสือ เลขที่ ๓๒๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ว่า คณะกรรมการ บริหารงานบุคคล ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๑ เห็นควรให้หารือสำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกาถึงแนวทางการดำเนินการ ขณะนี้อยู่ระหว่างรอความเห็นจาก สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือเลขที่ ผก. ๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ ถึงผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ขอให้ปฏิบัติตาม มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติวินัยนาครแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไข เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวินัยนาครแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยจ่าย ค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวกรวม ๓๐ คน ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ภายในวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ แต่ไม่ได้ รับคำชี้แจงใดๆ จากผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดเห็นว่า หากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย โดยก่อนที่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด จะเกษียณอายุการทำงาน ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้ พนักงานและลูกจ้างได้รับค่าชดเชยจากการถูกเลิกจ้างไม่น้อยกว่าค่าชดเชยที่ลูกจ้าง พึงจะได้รับตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดจะได้รับ เงินเท่ากับค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยคำนวณจากฐานค่าจ้างซึ่งเป็นเงินเดือนและค่าครองชีพรวมกัน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม มิได้ดำเนินการจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับดังกล่าว ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด ซึ่งครบเกษียณอายุในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจงใจ ไม่จ่ายเงินค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด โดยปราศจากเหตุผลอันสมควร เมื่อพ้นกำหนดเวลาเจ็ดวันนับแต่วันที่ถึงกำหนดจ่าย โดยไม่ได้รับประโยชน์เป็นเงินเท่ากับ ค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามกฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ล่าช้าเกินสมควร และเป็นการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามกฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ล่าช้าเกินสมควร ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจ่ายประโยชน์ตอบแทนหรือดำเนินการให้จ่ายประโยชน์ตอบแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด เท่ากับค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดทำงานติดต่อกันครบสิบปีขึ้นไปจึงต้องได้รับค่าชดเชยไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามร้อยวัน โดยค่าจ้างให้คิดจากค่าจ้างและค่าครองชีพรวมกันของผู้ฟ้องคดีแต่ละคน พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของค่าชดเชยนับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ จนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ และเงินเพิ่มร้อยละ ๑๕ ของค่าชดเชยที่ค้างจ่ายทุกระยะเวลาเจ็ดวัน โดยคำนวณเงินเพิ่มงวดแรกนับแต่วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไป และคำนวณเงินเพิ่มในอัตราดังกล่าวทุกระยะเวลา ๗ วัน จนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด ตามรายละเอียดในตารางรายการคำนวณค่าชดเชย ดอกเบี้ย และเงินเพิ่ม ณ วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ แแนบท้ายคำฟ้อง

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจ่ายค่าธรรมเนียมศาลในอัตราสูงและค่าฤชาธรรมเนียมทั้งหมดแทนผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด

ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๒ ขอดอนคำฟ้อง ซึ่งศาลได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๒ อนุญาตให้ถอนคำฟ้องเฉพาะรายผู้ฟ้องคดีที่ ๕

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ว่ามาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ จะบัญญัติให้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน แต่ก็ได้กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และการจ่ายเงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพให้แก่พนักงานตามพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ มิใช่ประโยชน์ตอบแทนที่จ่ายในลักษณะเดียวกันกับการจ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ดำเนินการจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน จึงเป็นการละเลย

/ต่อหน้าที...

ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับความเสียหาย จึงเป็นการกระทำละเมิด อันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ของต้นเงินดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ รวม ๕๒ วัน ดังนี้

(๑) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จำนวนเงิน ๙๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๓๙,๙๓๖.๙๙ บาท

(๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จำนวนเงิน ๑,๐๐๖,๕๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๐,๗๕๔.๓๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๑๗,๒๕๔.๓๘ บาท

(๓) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ จำนวนเงิน ๖๓๒,๙๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๖,๗๖๒.๕๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๖๓๙,๖๖๓.๕๐ บาท

(๔) ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ จำนวนเงิน ๘๑๑,๘๘๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๖๗๕.๐๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๒๐,๕๖๔.๐๙ บาท

(๕) ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ จำนวนเงิน ๓๙๙,๙๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๔,๒๗๓.๙๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐๔,๒๗๒.๙๖ บาท

(๖) ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ จำนวนเงิน ๙๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๓๙,๙๓๖.๙๙ บาท

(๗) ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ จำนวนเงิน ๗๙๘,๓๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๕๓๐.๘๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๐๖,๙๒๙.๘๔ บาท

(๘) ผู้ฟ้องคดีที่ ๙ จำนวนเงิน ๒๙๖,๐๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๑๖๒.๗๕ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๙๙,๑๖๓.๗๕ บาท

(๙) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ จำนวนเงิน ๓๒๓,๐๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๔๕๑.๒๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๒๖,๔๕๒.๒๔ บาท

(๑๐) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ จำนวนเงิน ๓๒๐,๗๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๔๒๖.๖๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๒๔,๑๒๖.๖๖ บาท

/(๑๑) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๒...

(๑๑) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๒ จำนวนเงิน ๙๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๓๙,๙๓๖.๙๙ บาท

(๑๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๓ จำนวนเงิน ๙๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๓๙,๙๓๖.๙๙ บาท

(๑๓) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๔ จำนวนเงิน ๑,๐๘๖,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๖๐๓.๘๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๙๗,๖๐๓.๘๔ บาท

(๑๔) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๕ จำนวนเงิน ๘๔๔,๑๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๐๑๙.๑๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๕๓,๑๒๐.๑๖ บาท

(๑๕) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๖ จำนวนเงิน ๓๒๔,๐๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๔๖๒.๙๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๒๗,๕๖๑.๙๘ บาท

(๑๖) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๗ จำนวนเงิน ๓๑๐,๑๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๓๑๓.๔๑ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๑๓,๔๑๔.๔๑ บาท

(๑๗) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๘ จำนวนเงิน ๘๕๙,๔๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๑๘๒.๖๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๖๘,๕๘๓.๖๔ บาท

(๑๘) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๙ จำนวนเงิน ๑,๕๐๓,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๖,๐๕๙.๔๕ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๕๑๙,๐๕๙.๔๕ บาท

(๑๙) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ จำนวนเงิน ๑,๐๒๕,๖๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๐,๙๕๘.๔๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๓๖,๕๕๙.๔๘ บาท

(๒๐) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๑ จำนวนเงิน ๙๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๓๙,๙๓๖.๙๙ บาท

(๒๑) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๒ จำนวนเงิน ๙๔๘,๓๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๐,๑๓๓.๕๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๕๘,๕๓๒.๕๘ บาท

(๒๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๓ จำนวนเงิน ๓๙๙,๙๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๔,๒๗๓.๙๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐๔,๒๗๒.๙๖ บาท

(๒๓) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ จำนวนเงิน ๑,๐๘๖,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๖๐๓.๘๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๙๗,๖๐๓.๘๔ บาท

(๒๔) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๕ จำนวนเงิน ๙๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๓๙,๙๓๖.๙๙ บาท

/(๒๕) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๖...

(๒๕) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๖ จำนวนเงิน ๑,๐๘๖,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๖๐๓.๘๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๙๗,๖๐๓.๘๔ บาท

(๒๖) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๗ จำนวนเงิน ๑,๐๗๑,๙๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๔๕๓.๑๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๘๓,๓๕๓.๑๘ บาท

(๒๗) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ จำนวนเงิน ๘๒๖,๘๘๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๘๓๕.๓๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๓๕,๗๒๔.๓๖ บาท

โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินที่เป็นค่าเสียหายของผู้ฟ้องคดีแต่ละราย ตั้งแต่วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ จนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กับให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๘๔๐/๒๕๕๑ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๒๔๙/๒๕๕๕

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด และศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๓๑/๒๕๕๕ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๘๒๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๐ ซึ่งศาลปกครองกลางได้อ่านคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๐ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และในฐานะผู้แทนของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นกรณีที่มาศาลฟังโดยศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ พ้นจากตำแหน่งและออกจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐมิใช่การเลิกจ้าง แต่การที่นายจ้างให้ลูกจ้างออกจากงานเพราะเกษียณอายุ เป็นการให้พ้นจากตำแหน่งเพราะขาดคุณสมบัติเป็นกรณีที่นายจ้างไม่ให้ลูกจ้างทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้เนื่องจากการเกษียณอายุจึงเป็นการเลิกจ้างตามมาตรา ๑๑๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่กรณีจะเป็นการเลิกจ้างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจ่ายค่าชดเชย ตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือไม่นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/เป็นนิติบุคคล...

เป็นนิติบุคคลจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ และมีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น โดยมีวัตถุประสงค์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ว่า มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินการกิจอันพึงเป็นงานของธนาคารกลางเพื่อดำรงไว้ซึ่งเสถียรภาพทางการเงิน และเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงินและระบบการชำระเงิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงดำเนินการในฐานะธนาคารกลางเพื่อส่งเสริมและรักษาเสถียรภาพทางการเงินและเศรษฐกิจ มิได้เป็นการแข่งขันกับธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่นดังกิจการที่ธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่นประกอบอยู่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ถึงหากจะมีกำไรเกิดขึ้นบ้างจากกิจการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กระทำก็เพียงเป็นผลพลอยได้เท่านั้น หาใช่เป็นวัตถุประสงค์อันแท้จริงในการจัดตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขึ้นไม่ จึงฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงได้รับการยกเว้นตามกฎหมายกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) มิให้นำบทบัญญัติหมวด ๑๑ ค่าชดเชยตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับ การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ พ้นจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราะเหตุเกษียณอายุจึงเป็นการเลิกจ้างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำเหน็จบำนาญ หรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณี เมื่อพนักงานพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานโดยไม่มีความผิด ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๖ ในทำนองเดียวกับค่าชดเชยไม่ว่าจะเรียกชื่ออื่นใดก็ถือเป็นผลประโยชน์ตอบแทนที่ได้รับจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้ว ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามฟ้องอีก พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกฟ้อง

/ผู้ฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ยื่นคำขอต่อศาลปกครองชั้นต้นขอให้ศาลพิจารณาคำพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๖๐ สรุปความได้ว่า คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดในคดีนี้มีได้คำหนึ่งถึงข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ผ่านมา จึงทำให้คำพิพากษามีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เห็นได้จากพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๐ ได้แก้ไขถ้อยคำซึ่งเป็นสาระสำคัญตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ทำให้ผลแห่งคำพิพากษาขัดกับกฎหมายตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ การที่ศาลปกครองสูงสุดไม่นำพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาพิจารณาพิพากษาคดีจึงทำให้ผลแห่งคำพิพากษาขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับในปัจจุบัน กรณีจึงเห็นได้ว่าคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดในคดีนี้ขัดแย้งกับข้อเท็จจริง ความเห็นแย้งของตุลาการเจ้าของสำนวนและความเห็นของตุลาการผู้แถลงคดี ตลอดจนคำพิพากษาศาลฎีกาและยังขัดกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นกฎหมายใหม่ จึงขอให้ศาลมีคำสั่งให้พิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ยื่นคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่โดยกล่าวอ้างว่า คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดในคดีนี้มีได้คำหนึ่งถึงข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ผ่านมา จึงทำให้คำพิพากษามีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๐ ได้มีการเปลี่ยนแปลงบทบัญญัติในมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นสาระสำคัญที่ทำให้ผลแห่งคำพิพากษาขัดกับกฎหมายตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔

/และผู้ฟ้องคดีที่ ๖...

และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ เห็นว่า การที่ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิใช่หน่วยงานที่ดำเนินการแสวงหาผลกำไรทางเศรษฐกิจ จึงไม่ปรับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แก่คดีนี้ และไม่พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายค่าชดเชยที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ต้องได้รับตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว มีผลให้คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดในคดีนี้ ขัดแย้งกับข้อเท็จจริง ความเห็นแย้งของตุลาการเจ้าของสำนวน และความเห็นของตุลาการผู้แถลงคดี ตลอดจนคำพิพากษาศาลฎีกาและยังขัดกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นกฎหมายใหม่ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน อย่างไรก็ดีตาม กรณีที่ ศาลปกครองจะมีคำสั่งให้พิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น จะต้องเป็นกรณีที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีข้อบกพร่องสำคัญ ในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม ซึ่งข้อบกพร่องสำคัญ ต้องเป็นข้อบกพร่องที่รุนแรงถึงขนาดที่ทำให้กระบวนการพิจารณาของศาลต้องเสียไป หรือไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นในกระบวนการแสวงหา ข้อเท็จจริงของศาล การรับฟังพยานหลักฐาน การสรุปสำนวนของตุลาการเจ้าของสำนวน ตลอดจน การนั่งพิจารณาคดีและการพิพากษาคดีแต่เมื่อพิจารณาข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ที่กล่าวอ้างว่า การที่ศาลปกครองสูงสุด วินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิใช่หน่วยงานที่ดำเนินการแสวงหาผลกำไรทางเศรษฐกิจ จึงไม่ปรับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แก่คดีนี้ และไม่พิพากษาให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายค่าชดเชยที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ต้องได้รับตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว รวมทั้งการที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ กล่าวอ้างว่า คำพิพากษา ของศาลปกครองสูงสุดคดีนี้ขัดกับแนวคำวินิจฉัยตามคำพิพากษาของศาลฎีกา ก็เป็นแต่เพียง การโต้แย้งว่าศาลปกครองสูงสุดปรับใช้กฎหมายในการวินิจฉัยคดีที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งเป็นการโต้แย้ง การใช้ดุลพินิจในการปรับใช้กฎหมายและการวินิจฉัยคดีของศาลปกครองสูงสุดเท่านั้น หาใช่ข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาของศาลที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม แต่อย่างใด กรณีจึงไม่ต้องด้วยมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง

/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อันจะเป็นเหตุให้ศาลพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ได้

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ กล่าวอ้างว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๐ ได้มีการเปลี่ยนแปลงความในมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นสาระสำคัญที่ทำให้ผลแห่งคำพิพากษาคัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยศาลปกครองสูงสุดจะต้องนำพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาใช้ในการพิจารณาพิพากษาคดี นั้น เห็นว่า เมื่อคดีนี้ศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า ข้อพิพาทในคดีไม่อยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงมิได้นำพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมาปรับใช้แก่คดี แม้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๖๐ จะมีผลเป็นการเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่ก็มีได้มีผลทำให้ข้อกฎหมายที่ศาลปกครองสูงสุดใช้วินิจฉัยคดีนี้ต้องเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ กล่าวอ้างว่าศาลปกครองสูงสุดต้องนำพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาปรับใช้แก่คดี ก็เป็นเพียงการโต้แย้งว่าศาลปกครองสูงสุดปรับใช้กฎหมายในการวินิจฉัยคดีที่ไม่ถูกต้อง จึงเป็นการโต้แย้งการใช้ดุลพินิจในการปรับใช้กฎหมายและการวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดเท่านั้น หากใช้กรณีที่ปรากฏว่าข้อกฎหมายเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นแต่อย่างใด กรณีจึงไม่ต้องด้วยมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อันจะเป็นเหตุให้ศาลพิจารณาพิพากษาหรือชี้ขาดคดีใหม่ได้

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอพิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำขอให้พิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ไว้พิจารณา ความว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖

/ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘...

ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้อ้างต่อศาลว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า กิจการของ ธปท. ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ทั้งนี้ ธปท. ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ บัญญัติว่า ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๑๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ “มาตรา ๑๑๘/๑ บัญญัติว่า การเกษียณอายุตามที่นายจ้างและลูกจ้างตกลงกันหรือตามที่นายจ้างกำหนดไว้ให้ถือว่าเป็นการเลิกจ้างตามมาตรา ๑๑๘ วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่มิได้มีการตกลงหรือกำหนดการเกษียณอายุไว้ หรือมีการตกลงหรือกำหนดการเกษียณอายุไว้เกินกว่าหกสิบปี ให้ลูกจ้างที่มีอายุครบหกสิบปีขึ้นไปมีสิทธิแสดงเจตนาเกษียณอายุได้ โดยให้แสดงเจตนาต่อนายจ้างและให้มีผลเมื่อครบสามสิบวันนับแต่วันแสดงเจตนา และให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างที่เกษียณอายุนั้น ตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง” จากบทบัญญัติดังกล่าว เห็นว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติขึ้นเพื่อไม่ให้เกิดช่องว่างในการบังคับใช้กฎหมาย และเป็นการป้องกันไม่ให้พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับสิทธิประโยชน์ตอบแทนทั้งในปัจจุบันและในอนาคตน้อยกว่ามาตรฐานขั้นต่ำตามที่กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานกำหนด ดังนั้น เมื่อมีข้อพิพาทเกี่ยวกับการไม่จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับสิทธิประโยชน์ตอบแทนกรณีถูกเลิกจ้างตามที่กฎหมายกำหนด จึงต้องนำบทบัญญัติตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานซึ่งเป็นกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งมาพิจารณาในคดีนี้ แต่คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดก็มิได้นำกฎหมายดังกล่าวมาใช้วินิจฉัย คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดจึงขัดกับพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ และมาตรา ๑๑๘ มาตรา ๑๑๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้เสนอข้อเท็จจริงให้ศาลเห็นว่าคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดคลาดเคลื่อนในข้อเท็จจริง

/และขัดแย้ง...

และขัดแย้งกับข้อกฎหมาย หากใช่เป็นการโต้แย้งการใช้ดุลพินิจในการปรับใช้กฎหมาย และการวินิจฉัยคดีของศาลปกครองสูงสุดแต่อย่างใด

กรณีคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นนิติบุคคลจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ มีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐ... มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจการอันพึงเป็นงานของธนาคาร... ดังนั้น การดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ หากจะมีกำไรเกิดขึ้นบ้างจากกิจการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กระทำก็เพียงเป็นผลพลอยได้เท่านั้น... จึงฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงได้รับการยกเว้นตามกฎหมายกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) นั้น เห็นว่า ก่อนที่พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลบังคับใช้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีฐานะเป็นรัฐวิสาหกิจในสังกัดกระทรวงการคลัง มีกระทรวงการคลังเป็นผู้กำกับดูแลกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สามารถมีรายได้จากการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงจัดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นรัฐวิสาหกิจประเภทที่ ๑ คือ สามารถเลี้ยงตัวเองจากการดำเนินงานเชิงพาณิชย์ได้โดยไม่ต้องรับเงินอุดหนุนจากรัฐ อีกทั้งยังสามารถกำหนดโครงสร้างอัตราเงินเดือนของตนเองโดยไม่ต้องอยู่ภายใต้โครงสร้างอัตราเงินเดือนที่กระทรวงการคลังเป็นผู้กำหนด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กำหนดโครงสร้างอัตราเงินเดือนของตนเองสูงกว่ารัฐวิสาหกิจอื่นๆ ย่อมมีความจำเป็นที่จะต้องหารายได้อันเป็นการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ และส่วนที่วินิจฉัยว่าได้รับการยกเว้นตามข้อ (๓) ของกฎหมายกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ นั้น เห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวมิได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพียงแต่ได้ระบุถึง “การจ้าง” ซึ่งเป็นการปฏิบัติในทางรูปธรรมของนายจ้าง และ “การทำงาน” ซึ่งเป็นการปฏิบัติในทางรูปธรรมของลูกจ้างเท่านั้น คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่วินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงเป็นการวินิจฉัยบิดเบือนความในกฎหมายกระทรวงดังกล่าว อีกทั้งมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็ไม่ได้บัญญัติว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจแต่อย่างใด นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังได้จ้างลูกจ้างสถานสวัสดิการสงเคราะห์ (สโสมสร รพท.)

/เพื่อปฏิบัติงาน...

เพื่อปฏิบัติงานขายสินค้าที่จัดซื้อมาแก่พนักงานและประชาชนทั่วไป ซึ่งกิจกรรมสวัสดิการสงเคราะห์เป็นหน่วยงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่มีการดำเนินงานแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ และมีหน่วยงานอื่นๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เช่น หอสมุดจดหมายเหตุอนุญาตให้เอกชนเช่าพื้นที่เพื่อขายอาหารและเครื่องดื่ม พิพิธภัณฑฯ ราชภัฏ. นำสินค้ามาวางจำหน่าย ฝ่ายออกบัตร ราชภัฏ. นำธนบัตรที่ระลึกออกขายแก่พนักงานและประชาชนทั่วไป โรงพิมพ์ธนบัตร ราชภัฏ. รับพิมพ์อากรแสตมป์ แสตมป์ไปรษณีย์ เป็นต้น การแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจของหน่วยงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ใช่งานในหน้าที่ จึงไม่ใช่ผลพลอยได้ที่เกิดจากการดำเนินกิจการดังที่ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัย ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ใช่ นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มีได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจที่จะได้รับยกเว้นตามกฎหมายกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เช่นกัน

สำหรับกรณีพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ นั้น เป็นกฎหมายที่ออกมาเพื่อให้ความคุ้มครองสิทธิประโยชน์ที่พึงมีพึงได้ของลูกจ้างไม่ให้ถูกนายจ้างเอารัดเอาเปรียบ และสิทธิประโยชน์ของลูกจ้างตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวถือเป็นมาตรฐานขั้นต่ำที่นายจ้างพึงให้แก่ลูกจ้างของตน อย่างไรก็ตาม มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ดังนั้น กฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) จึงไม่มีผลบังคับใช้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ การที่ศาลปกครองสูงสุดนำกฎกระทรวงดังกล่าวมาวินิจฉัยบิดเบือนเพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นนายจ้างจึงขัดกับกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เอง และขัดกับเจตนารมณ์ของกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน อีกทั้งการให้สิทธิประโยชน์แก่พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยิ่งต่ำกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้หลายประการ รวมทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีการออกระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับค่าชดเชยเมื่อเลิกจ้างตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และเหตุที่มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย

/ว่าด้วยการ...

ว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานก็เพื่อจะได้ไม่ต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบตามที่กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานกำหนดไว้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับอาศัยประโยชน์จากกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงไม่น่าจะถูกต้อง ต่อมา เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกระเบียบธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ พบ๑/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการจ้างพนักงานสัญญาจ้าง ซึ่งข้อ ๕.๑๙ ของระเบียบดังกล่าว กำหนดให้พนักงานสัญญาจ้างได้รับค่าชดเชยเมื่อออกจากการงาน โดยมีหลักเกณฑ์เช่นเดียวกับค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงเป็นการขัดแย้งกับคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด ที่วินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับการยกเว้นไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย กรณีจึงรับฟังได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นหน่วยงานของรัฐ จัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นธนาคารกลางมีหน้าที่กำกับดูแลการเงินของประเทศ ไม่ได้เป็นองค์กรที่ดำเนินกิจการมูลนิธิต่อหรือเพื่อการกุศลสาธารณะ เมื่อหักค่าใช้จ่ายออกจากรายได้จะเหลือเป็นกำไร อีกทั้งหลายหน่วยงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการเพื่อแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นกิจการที่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๑๗๖/๒๕๔๕ และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๓๗/๒๕๔๔

กรณีที่ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ...เมื่อพิจารณาข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ จะเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำเหน็จบำนาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณี เมื่อพนักงานพ้นจากตำแหน่งและออกจากการงานตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๕๖ ในลักษณะเดียวกันกับค่าชดเชยแล้ว นั้น ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ เห็นว่า ระบบบำเหน็จบำนาญของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยกเลิกไปแล้วตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และนำระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพมาใช้แทน ดังนั้น พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่บรรจุภายหลังปี พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงไม่อยู่ในระบบบำเหน็จบำนาญ ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้อยู่ในระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ และไม่เคยได้รับเงินบำเหน็จบำนาญจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ได้จัดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบ

/บำเหน็จบำนาญ...

บำเหน็จบำนาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณี เมื่อพนักงานพ้นจากตำแหน่ง และออกจากงานตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๕๖ แล้ว นั้น เห็นว่า ข้อบังคับดังกล่าวออกภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ พ้นสภาพการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราะเหตุเกษียณอายุไปแล้วเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ และพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ ตราขึ้นใช้บังคับก็ด้วยเหตุผล คือ ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพขึ้นโดยความสมัครใจของนายจ้างและลูกจ้างเพื่อประสงค์จะให้เป็นสวัสดิการแก่ลูกจ้างเมื่อตายหรือออกจากงาน ตลอดจนส่งเสริมการระดมเงินออมภาคเอกชนเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เมื่อกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยได้ยื่นขอจดทะเบียนต่อนายทะเบียนแล้ว จะมีสถานะเป็นนิติบุคคล แยกต่างหากจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกทั้งการบริหารจัดการกองทุนจะต้องดำเนินการโดยบุคคลภายนอกซึ่งมิใช่ นายจ้าง และจะได้รับใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทจัดการกองทุนส่วนบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ เมื่อลูกจ้างสิ้นสมาชิกภาพเพราะเหตุอื่นที่ไม่ใช่กองทุนเลิก ผู้จัดการกองทุนต้องจ่ายเงินจากกองทุนให้แก่สมาชิกตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการกองทุน แต่จะเป็นผู้พิจารณาเบื้องต้นว่า สมควรจะจ่ายเงินตามข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพให้แก่พนักงานที่พ้นสภาพการเป็นพนักงานหรือไม่ ซึ่งการจะพิจารณาในกรณีดังกล่าวเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังเป็นเจ้าของเงินหรือมีอำนาจหน้าที่จัดการกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแต่อย่างใด ทั้งนี้ เงินที่พนักงานได้รับเมื่อออกจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ มาจาก ๓ ส่วน คือ (๑) เงินนายจ้าง (๒) เงินลูกจ้าง (๓) เงินผลประโยชน์ ซึ่งบริหารจัดการกองทุนโดยคณะกรรมการกองทุนฯ ที่มาจากลูกจ้าง ขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะนายจ้างไม่มีหน้าที่รับผิดชอบในส่วนนี้ เงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพจึงมีวัตถุประสงค์รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายแตกต่างจากการจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่ลูกจ้างจะมีสิทธิได้รับค่าชดเชยเฉพาะกรณีที่นายจ้างเลิกจ้างเท่านั้น นอกจากนี้ เงินที่จ่ายให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกของกองทุนเมื่อมีการเลิกจ้างเป็นการจ่าย

/จากกองทุน...

จากกองทุนมิใช่เงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะที่เป็นนายจ้างเป็นผู้จ่ายให้แก่พนักงานเมื่อเลิกจ้าง จึงเป็นเงินคนละประเภทกับค่าชดเชยที่จะได้รับเมื่อเลิกจ้าง

สำหรับแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ผ่านมาได้พิพากษาไปในหลักการเดียวกันว่า เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างในวาระอื่น และมีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน โดยมีได้มีวัตถุประสงค์ที่จะจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง เงินจำนวนนั้นก็มีใช้ค่าชดเชย และแม้ว่านายจ้างจะจ่ายให้แก่ลูกจ้างที่ออกจากงานเพราะเลิกจ้างก็ตาม แต่หากมิได้มีเจตนาที่จะจ่ายในทำนองเดียวกันกับการจ่ายค่าชดเชย เงินจำนวนดังกล่าวจึงมิใช่ค่าชดเชย นอกจากนั้น คดีนี้มีความเห็นแย้งของตุลาการเจ้าของสำนวน (ตุลาการเสียงข้างน้อย) ว่า กรณีที่นายจ้างจ่ายเงินจำนวนหนึ่งซึ่งเป็นเงินอื่นให้แก่ลูกจ้างเมื่อออกจากงาน เช่น เงินบำเหน็จ เงินสะสม เงินสงเคราะห์ ทูเนี่ยงชีพ เงินสวัสดิการ ฯลฯ ไม่ได้กล่าวอ้างการจ่ายค่าชดเชย ย่อมถือว่าเงินที่จ่ายไปเป็นเงินอื่นที่ยังไม่ได้จ่ายค่าชดเชย เทียบเคียงคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๘/๒๕๒๔ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๑/๒๕๒๔ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒ - ๕/๒๕๒๕ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๖/๒๕๒๕ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๙๕/๒๕๒๗ ดังนั้น กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับประโยชน์ตอบแทน คือ ได้รับบำเหน็จบำนาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณี รวมถึงสิทธิประโยชน์อื่นๆ จึงฟังไม่ขึ้น เนื่องจากเงินบำเหน็จ เงินบำนาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ และค่าชดเชยเป็นเงินคนละประเภทที่ไม่อาจนำมาเปรียบเทียบกันได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้จ่ายค่าชดเชยจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ และเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อีกทั้งคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดีก็มีความเห็นในทำนองเดียวกันกับความเห็นแย้งของตุลาการเจ้าของสำนวน อาศัยเหตุผลดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ เห็นว่า คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยคลาดเคลื่อนในข้อเท็จจริง ขัดแย้งกับข้อกฎหมาย ขัดแย้งกับความเห็นของตุลาการเจ้าของสำนวน ขัดแย้งกับความเห็นของตุลาการผู้แถลงคดี ขัดแย้งกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และเป็นการวินิจฉัยกลับคำพิพากษาศาลฎีกา อีกทั้งเหตุผลที่ยกขึ้นมาประกอบในคำพิพากษาเป็นการบิดเบือนข้อกฎหมาย อันเป็นข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณา

/พิพากษา...

พิพากษา และกำหนดหลักการขึ้นใหม่ขัดแย้งกับกฎหมายและหลักการเดิมโดยไม่มีกฎหมายรองรับ คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดทำให้เกิดสองมาตรฐานไม่เป็นธรรมต่อพนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำขอให้ศาลพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ไว้พิจารณา

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองเสร็จเด็ดขาดแล้ว คู่กรณีหรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผลแห่งคดีนั้นอาจมีคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองนั้นใหม่ได้ในกรณีดังต่อไปนี้ (๑) ศาลปกครองฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือมีพยานหลักฐานใหม่ อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ (๒) คู่กรณีที่แท้จริงหรือบุคคลภายนอกนั้นมิได้เข้ามาในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีหรือได้เข้ามาแล้ว แต่ถูกตัดโอกาสโดยไม่เป็นธรรมในการมีส่วนร่วมในการดำเนินกระบวนการพิจารณา (๓) มีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม (๔) คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นได้ทำขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใด และต่อมาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น

โดยที่คดีนี้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำขอให้พิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่โดยอ้างว่า ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยคดีคลาดเคลื่อนและมีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณา เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นหน่วยงานของรัฐที่มีรายได้สามารถเลี้ยงตัวเองจากการดำเนินกิจการเชิงพาณิชย์โดยไม่ต้องรับเงินอุดหนุนจากรัฐ และหน่วยงานอื่นๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หลายหน่วยงานดำเนินกิจการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจทั้งที่ไม่ใช่งานในหน้าที่ จึงไม่ใช่ผลพลอยได้ที่เกิดจากการดำเนินกิจการแต่อย่างใด อีกทั้งไม่มีกฎหมายใดบัญญัติว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการ

/แสวงหากำไร...

แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีรายได้จากการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ย่อมไม่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยแก่ลูกจ้างตามข้อ (๓) ของกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่วินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจจึงได้รับการยกเว้นไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามข้อ (๓) ของกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงเป็นการวินิจฉัยบิดเบือนความในกฎกระทรวงดังกล่าว นั้น เห็นว่า คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยในประเด็นที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือไม่ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นนิติบุคคลจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ และมีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น โดยมีวัตถุประสงค์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ว่ามีวัตถุประสงค์ในการดำเนินการกิจอันพึงเป็นงานของธนาคารกลางเพื่อดำรงไว้ซึ่งเสถียรภาพทางการเงิน และเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงินและระบบการชำระเงิน ดังนั้น การดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการดำเนินกิจการในฐานะธนาคารกลางเพื่อส่งเสริมและรักษาเสถียรภาพทางการเงินและเศรษฐกิจ มิได้เป็นการแข่งขันกับธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่นดั่งกิจการที่ธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่นประกอบอยู่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ถึงหากจะมีกำไรเกิดขึ้นบ้างจากกิจการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กระทำก็เพียงเป็นผลพลอยได้เท่านั้น หาใช่เป็นวัตถุประสงค์อันแท้จริงในการจัดตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขึ้นมา จึงฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงได้รับยกเว้นตามข้อ (๓) ของกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) ที่มีให้นำบทบัญญัติหมวด ๑๑ ค่าชดเชยตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับ จากคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าว เห็นได้ว่า ศาลปกครองสูงสุดได้ใช้ดุลพินิจวินิจฉัยข้อกฎหมายเกี่ยวกับสถานะและวัตถุประสงค์ในการดำเนินการกิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่ได้ดำเนินการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ

จึงเป็นไปตาม...

จึงเป็นไปตามข้อกฎหมายที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับการยกเว้นไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างข้อ (๓) ของตามกฎหมายกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ กรณีจึงเป็นการวินิจฉัยคดีเป็นไปตามข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้วหาใช่เป็นการบิดเบือนข้อความในกฎกระทรวงดังกล่าว แต่อย่างใด สำหรับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สามารถมีรายได้จากการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ อีกทั้งหน่วยงานอื่นๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินกิจการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจทั้งที่ไม่ใช่งานในหน้าที่ จึงไม่ใช่ผลพลอยได้ที่เกิดจากการดำเนินกิจการแต่อย่างใด นั้น เห็นว่า เมื่อศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยไปแล้วว่าการดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ข้ออ้างดังกล่าวจึงเป็นเพียงการโต้แย้งดุลพินิจในการวินิจฉัยคดีของศาล

ส่วนข้ออ้างที่ว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติขึ้นเพื่อไม่ให้เกิดช่องว่างในการบังคับใช้กฎหมาย และพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นเป็นมาตรฐานขั้นต่ำเพื่อคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของลูกจ้างมิให้ถูกเอาเปรียบ จึงต้องนำกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานซึ่งเป็นกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งมาใช้บังคับ นั้น เห็นว่า ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวเป็นการหยิบยกเจตนารมณ์ของกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานขึ้นมากโดยประสงค์จะให้ศาลปกครองสูงสุดนำกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานมาปรับใช้เพื่อที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ จะได้รับค่าชดเชยตามกฎหมายดังกล่าว ซึ่งประเด็นนี้ ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยแล้วว่า กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ อย่างไรก็ตาม มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กรณีจึงเป็นการกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำไว้เช่นเดียวกับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้ว ซึ่งความดังกล่าวปรากฏในคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่ได้วินิจฉัยว่า ...การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำเหน็จ บำนาญ หรือระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย

/ว่าด้วยเงินทุน...

ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุน
 สํารองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้มีข้อบังคับกำหนดให้
 พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนเมื่อพ้นจากการเป็นพนักงานแล้ว และเนื่องจากกิจการ
 ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน จึงไม่อาจนำ
 บทนิยาม “ค่าชดเชย” ตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑
 มาใช้กับเงินที่พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเมื่อออกจากงานได้... ผู้ฟ้องคดีที่ ๑
 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้น
 จากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วย
 การคุ้มครองแรงงานแล้ว จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามฟ้องอีก จากคำวินิจฉัยดังกล่าว
 ศาลปกครองสูงสุดได้ใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยคดีและปรับใช้กฎหมายแล้วว่า คดีนี้
 ไม่อาจนำกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานมาปรับใช้ได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑
 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ อ้างว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ
 ธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคาร
 แห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน แต่เหตุใดในการอ้างข้อยกเว้น
 ไม่จ่ายค่าชดเชยแก่ลูกจ้าง กลับยกกฎหมายกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติ
 คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) ขึ้นอ้าง จึงไม่น่าจะถูกต่อนั้น เห็นว่า ด้วยเหตุที่
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถูกกฎหมายกำหนดให้ไม่อยู่ในบังคับของกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน
 ภายใต้เงื่อนไขต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานหรือลูกจ้างได้รับ
 ประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ส่วนกฎกระทรวง
 (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) บัญญัติ
 ไม่ให้ใช้หมวด ๑๑ ค่าชดเชยบังคับแก่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มีได้แสวงหากำไร
 ในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และกฎกระทรวงข้างต้น
 จึงบัญญัติไว้สอดคล้องกันตามที่ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 เป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจจึงได้รับยกเว้น
 ตามข้อ (๓) ของกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน
 พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘
 จึงเป็นแต่เพียงการโต้แย้งการใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยคดี และดุลพินิจในการปรับใช้กฎหมาย

/รวมทั้งการ...

รวมทั้งการให้เหตุผลในการวินิจฉัยคดีของศาลปกครองสูงสุด จึงไม่ใช่กรณีที่ศาลปกครองสูงสุด พังข้อเท็จจริงผิดพลาดอันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือมีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดี ไม่มีความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน

ส่วนข้ออ้างที่ว่า กองทุนสำรองเลี้ยงชีพซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ เมื่อได้ยื่นขอจดทะเบียนต่อนายทะเบียนแล้วจึงเป็น นิติบุคคลแยกต่างหากจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกทั้งการบริหารจัดการกองทุนจะต้อง ดำเนินการโดยบุคคลซึ่งมิใช่ นายจ้าง และเมื่อลูกจ้างสิ้นสมาชิกภาพเพราะเหตุอื่นมิใช่เพราะ กองทุนเลิก ผู้จัดการกองทุนต้องจ่ายเงินจากกองทุนให้แก่สมาชิกตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการกองทุน แต่อย่างใด และเงินที่จ่ายจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพมีวัตถุประสงค์รวมทั้งหลักเกณฑ์ และวิธีการจ่ายแตกต่างจากการจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เมื่อมีการเลิกจ้างเป็นการจ่ายจากกองทุนมิใช่เงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะ ที่เป็นนายจ้างเป็นผู้จ่ายให้แก่พนักงานเมื่อเลิกจ้าง จึงเป็นเงินคนละประเภทกับค่าชดเชย ที่จะได้รับเมื่อเลิกจ้าง นั้น เห็นว่า ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยแล้วว่า กรณีการจัดประโยชน์ ตอบแทนให้พนักงานและลูกจ้างนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ด้วยการจัดให้มีข้อบังคับ กำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนเมื่อพ้นจากการเป็นพนักงานแล้ว ตามระบบบำเหน็จบำนาญ หรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ แล้วแต่กรณี และเนื่องจากกิจการ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน จึงไม่อาจ นำบทนิยาม “ค่าชดเชย” ตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้กับเงินที่พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเมื่อออกจากงานได้ อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับเมื่อพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานเนื่องจากเกษียณอายุ ปรากฏว่า เงินที่ได้รับมากกว่าเงินชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ศาลปกครองสูงสุด จึงเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้าง

/ได้รับประโยชน์...

ได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ และเป็นธรรม ต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ แล้ว ข้ออ้างที่ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ควรจะต้องได้รับค่าชดเชยตามกฎหมาย ว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานนอกเหนือจากเงินตามกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ จึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่า เป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการวินิจฉัยคดีของศาลปกครองสูงสุดซึ่งได้วินิจฉัยไปแล้ว จึงไม่ใช่ กรณีที่ศาลปกครองสูงสุดฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดอันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้น เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือมีข้อบกพร่องสำคัญ ในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน

สำหรับข้ออ้างที่ว่า ศาลปกครองสูงสุดไม่นำมาตรา ๑๑๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาบังคับใช้ นั้น เห็นว่า คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษา เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๐ ส่วนพระราชบัญญัติดังกล่าวมีผลบังคับใช้วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๐ จึงมิใช่กฎหมายที่มีผลบังคับใช้ในขณะที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษา กรณีจึงมิใช่เรื่องที่ คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น ได้ทำขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใด และต่อมาข้อเท็จจริง หรือข้อกฎหมายนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัด กับหลักกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ส่วนข้ออ้างที่ว่าภายหลังจากศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๐ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกระเบียบธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ พบ๑/๒๕๖๐ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการจ้างพนักงานสัญญาจ้าง ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ ให้จ่ายค่าชดเชยให้แก่พนักงาน จึงเป็นการขัดแย้งกับคำพิพากษา ของศาลปกครองสูงสุดที่วินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับการยกเว้นไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย นั้น เห็นว่า ข้ออ้างดังกล่าวมิใช่กรณีที่ศาลปกครองสูงสุดฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดอันอาจทำให้ ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ อันจะเป็นเหตุให้ขอพิจารณา

/คดีใหม่ได้...

คดีใหม่ได้ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สำหรับข้ออ้างที่ว่า ผลของคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดเป็นข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาเพราะคลาดเคลื่อนในข้อเท็จจริงขัดแย้งกับข้อกฎหมาย ความเห็นแย้งของตุลาการเจ้าของสำนวน ความเห็นของตุลาการผู้แถลงคดี คำพิพากษาศาลปกครองกลาง นั้น เห็นว่า เมื่อศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจพิพากษาเปลี่ยนแปลงแก้ไขกลับหรือดคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นได้ และคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองสูงสุดนั้นให้เป็นที่สุด สำหรับความเห็นแย้งของตุลาการเจ้าของสำนวนและตุลาการผู้แถลงคดีให้คำพิพากษาในคดีนี้ คำพิพากษาจะต้องกระทำโดยองค์คณะที่พิจารณาพิพากษาโดยคำพิพากษาหรือคำสั่งจะต้องบังคับตามความเห็นของฝ่ายข้างมากเพียงแต่ในกรณีที่ตุลาการในศาลปกครองผู้ใดมีความเห็นแย้ง กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองก็ให้ทำความเห็นแย้งไว้ในคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นเท่านั้น จึงไม่ใช่กรณีที่คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดขัดหรือแย้งกับความเห็นของตุลาการเจ้าของสำนวนหรือตุลาการผู้แถลงคดี ส่วนข้ออ้างที่ว่าศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยกลับคำพิพากษาศาลฎีกาที่พิพากษาว่า เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างในวาระอื่น และมีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน โดยมีได้มีวัตถุประสงค์ที่จะจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง เงินจำนวนนั้นมิใช่ค่าชดเชยแม้ว่านายจ้างจะจ่ายให้แก่ลูกจ้างที่ออกจากงานเพราะเลิกจ้างก็ตาม แต่หากมิได้มีเจตนาจ่ายในทำนองเดียวกันกับการจ่ายค่าชดเชย เงินจำนวนดังกล่าวจึงมิใช่ค่าชดเชย แม้จะมีจำนวนมากกว่าค่าชดเชยก็ตาม นั้น เห็นว่า เมื่อศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยว่ากิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน จึงไม่อาจนำบทนิยาม “ค่าชดเชย” ตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้กับเงินที่พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเมื่อออกจากงานได้ และเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้ว จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามฟ้องอีก กรณีจึงฟังได้ว่าศาลปกครองสูงสุดได้ใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายและปัญหาข้อเท็จจริงในคดีนี้แล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔

/และผู้ฟ้องคดีที่ ๖...

และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ จึงไม่ใช่กรณีที่ศาลปกครองสูงสุดฟังข้อเท็จจริง ผิดพลาดอันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือมีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายประนัย วณิชชานนท์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

[Signature]

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายพรชัย มั่นศิริเพ็ญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายประสาธ พงษ์สุวรรณ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายชูชาติ อัสวโรจน์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายมานิตย์ วงศ์เสรี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

[Signature]

